

Βόλος 5 Νοεμβρίου 2019
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΣΤΑΘΗ
ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ»

(αντίο καλέ μου συνάδελφε και περισσότερο φίλε)

Μεγάλη θλίψη μου προκάλεσε προχθές (2-11-2019) η αγγελία

θανάτου του ε. α. Αξιωματικού της Χωροφυλακής Στάθη Ευσταθίου με τον οποίο πάνω από 50 χρόνια γνωριζόμαστε και παρά του ότι οικογενειακώς στην ίδια πολιτεία διαμέναμε δεν βλέπομαστε συχνά διατηρούσαμε όμως αυτή

την αγνή μας φιλία και, περιοδικά έστω, ερχόμαστε σε τηλεφωνική επαφή λέγοντας τα δικά μας.

Η φιλία μας είχε προέλθει από τα χρόνια της νιότης μας και από τότε που υπηρετούσαμε στο Σώμα της Χωροφυλακής και είχαμε γνωριστεί όταν εγώ ήμουνα Αστυνόμος στην Αργαλαστή Πηλίου ενώ ο Στάθης υπηρετούσε στο Επιτελείο της Διοικήσεως Χωροφυλακής Μαγνησίας (Βόλο) στα γραφεία της οποίας κάποια μέρα, πολύ δυσάρεστη για μένα, γνωριστήκαμε καλύτερα.

“Όμως θα μου επιτραπεί, έτσι για τη μνήμη του καλού μου φίλου, να αναφερθώ σε κάποια ιστορικά και προσωπικά θα έλεγα, δικά μου γεγονότα.

Κυριακάτικη μέρα Απριλίου ή Μαΐου 1966 και μετά τη θεία λειτουργία βγαίνοντας από την εκκλησία με τον Πρόεδρο της Κοινότητας Νίκο Παρρησιάδη, Νίκο Σατραζέμη ,Δημήτρη Κονιόρδο και άλλους φίλους κατευθυνθήκαμε στην πλατεία του χωριού Αργαλαστή για να πούμε καφέ.

Ξαφνικά και από το πουθενά παρουσιάστηκε στην πλατεία η βουλευτής της Ε.Δ.Α. Μαρία Καραγιώργη μια ευγενέστατη πράγματι κυρία και βλέποντας τον πρόεδρο ήρθε τρέχοντας στο δικό μας τραπέζι και με ένα της ευχάριστο χαμόγελο, λέγοντάς μας καλημέρα όλους και δια χειραψίας, χαιρέτησε την παρέα μας.

Με προτροπή του προέδρου κάθισε κοντά μας για καφέ κουβεντιάζοντας διάφορα και χωρίς πολιτική χροιά.

Όμως η παραμονή του Αστυνόμου (η δική μου) σε ένα τραπέζι που καθόταν βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος σε κάποιους στενόμυαλους δεν άρεσε επειδή ιδιαίτερα την εποχή εκείνη εθεωρείτο έγκλημα και το λέω αυτό γιατί την επομένη το πρωί, από τον υπασπιστή της Διοικήσεως Χωροφυλακής Μαγνησίας(Βόλου) Υπομοίραρχο Γιώργο Μπάκο, στο γραφείο μου, δέχομαι ένα αυστηρό τηλεφώνημα που με διέτασσε κατ εντολή του Διοικητού να κατεβώ αμέσως στο Βόλο και να παρουσιάσω ενώπιον του χωρίς να μου πει περισσότερα.

Τρόμαξα να βρω μέσο μεταφοράς και βρίσκοντάς το με διάφορες δικαιολογίες παρακάλεσα τον ιδιοκτήτη αυτού ονόματι Στάθη ? ,ένα εξαιρετο πολίτη κάτοικο Αργαλαστής να με μεταφέρει στο Βόλο και πρόθυμα το έπραξε.

Κατά τη διαδρομή χίλιες δυο σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου στο τι άραγε να με θέλει ο Διοικητής και φτάνοντας εκεί παρουσιάστηκα ενώπιον του ακούγοντας τα εξ αμάξης και μάλιστα σε στάση προσοχής ενώ μια-δυο προηγούμενες φορές που, για υπηρεσιακούς λόγους βρέθηκα στο γραφείο του είχα πει και καφέ μαζί του.

-Διατάξτε κ.Διοικητά.

-Θάλασσα μου τα κάνετε κύριε και μου έχετε δημιουργήσει τεράστιο υπηρεσιακό πρόβλημα.

-Εγώ? ποιο κ. Διοικητά.

-Γιατί χθες στην πλατεία της Αργαλαστής με τη στολή σου καθόσουνα και έπινες καφέ με την κομμουνίστρια Βουλευτίνα της Ε.Δ.Α. Μαρία Καραγιώργη ,«Δους

αφορμή» ,συνέχισε να μου λέει, να σχολιαστείς δυσμενώς, ως άτομο και όργανο τάξεως αλλά κατ επέκταση να προσβάλεις ολόκληρο το Σώμα της Χωροφυλακής, από τους Εθνικόφρονες πολίτες που δικαιολογημένα ψιθύριζαν ότι στις τάξεις του ηρωικού Σώματος υπηρετούν και κρυπτοκομμουνιστές.

-Δηλαδή εμένα κ. Διοικητά με θεωρείτε κομμουνιστή?

-Αυτό θα το δείξει η ένορκη διοικητική εξέταση και αμέσως φωνάζει τον υποδιοικητή Ταγματάρχη Παπαγεωργίου.

Έπεσα από τα σύννεφα και παρά του ότι εξήγησα πως βρέθηκα στην παρέα της Καραγιώργη εκείνος διέταξε Ε.Δ.Ε. την οποία χωρίς καθυστέρηση ενήργησε ο κ. Υποδιοικητής πηγαίνοντας στην Αργαλαστή.

Αρχικά ο Ταγματάρχης Παπαγεωργίου ένας ήπιος και ευγενής άνθρωπος παρά του ότι ήμουνα αναστατωμένος και βρισκόμουνα σε όχι ήρεμη ψυχολογική κατάσταση με διαταγή του Διοικητού πήρε τη δική μου κατάθεση, απολογία θα την έλεγα, χρησιμοποιώντας ως γραμματέα τον δικό μου συνάδελφο Στάθη Ευσταθίου για τον οποίο εδώ γίνεται λόγος και ο οποίος υπηρετούσε στα γραφεία της Διοικήσεως.

Στη συνέχεια διατάχθηκα από τον ίδιο τον Διοικητή να παραμείνω στο Βόλο τουλάχιστον για ένα διήμερο ή τριήμερο και να μη προσπαθήσω να έλθω « μου τόνισε» σε επαφή ούτε με την οικογένειά μου(η σύζυγός μου εκπαιδευτικός υπηρετούσε στο Δημοτικό Σχολείο της Αργαλαστής) και μέχρις ότου, μου είπε, « τελειώσει ο κ. Υποδιοικητής της Ένορκη Διοικητική εξέταση».

-Και που θα μείνω κ. Διοικητά ? τόλμησα να ρωτήσω.

-Όπου θέλεις μείνε, αν θέλεις κοιμήσου και πάνω στους θαλάμους των οπλιτών της Διοικήσεως που υπάρχουν και άδεια κρεβάτια ή αν δε βολεύεσαι εκεί πήγαινε σε κανένα ξενοδοχείο.

-Μα εγώ δεν έχω μαζί μου ούτε χρήματα.

-Δανείσου από συνάδερφό σου μου απάντησε αυστηρά και από το γραφείο του Υποδιοικητή, στο οποίο για λίγο είχε

έρθει, επέστρεψε στον διπλανό δικό του απροσπέλαστο βιλαέτι, κλείνοντας και την πόρτα πίσω του.

Τα είχα χαμένα, δεν μπορούσα να πιστέψω εκείνα που κατ'εμού άκουγα τα οποία επέφεραν όχι μόνο πειθαρχική ποινή αλλά και απόταξη από το Σώμα και αυτό πολλές φορές μου το είχε τονίσει ο κ. Διοικητής.

Με λίγα λόγια εκείνος ο «καφές της παρηγοριάς» με την Μαρία Καραγιώργη η οποία απρόσκλητη είχε έρθει στο δικό μας τραπέζι και εγώ ως ευγενής, επιτρέψτε μου να το πω, άνθρωπος, αλλά και ως όργανο τάξεως που εκ καθήκοντος φρουρούσε και προστάτευε από κάθε κίνδυνο Βουλευτές έπρεπε να δείξω τον καλύτερό μου εαυτό και όχι να φύγω.

Εκείνος λοιπόν ο καφές στο ίδιο τραπέζι με την Κομμουνίστρια Βουλευτίνα μπορούσε σε λίγες μέρες να με στείλει σπίτι μου ή και στα ...σίδερα Στρατιωτικών Φυλακών.

Βγαίνοντας από το γραφείο του Υποδιοικητή και σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση όχι μόνο δεν έβλεπα μπροστά μου αλλά δεν ήξερα που να πάω επειδή από την πόλη του Βόλου είχα μεσάνυκτα και κυριολεκτικά στριφογύριζα στον προθάλαμο των γραφείων της Διοικήσεως.

Εκεί που βολόδερνα και δεν ήξερα τι να κάνω με ένα πολύ φιλικό χαμόγελο με πλησίασε αρχικά ο συνάδελφός μου Θανάσης Μπουζιόπουλος που και εκείνος υπηρετούσε στη Διοίκηση Χωροφυλακής (Ιωλκού/Κωνσταντά) δίδοντάς μου θάρρος λέγοντας να μη στενοχωρούμαι και όλα θα πάνε καλά ,

Όμως την περισσότερη συμπαράσταση, ηθική και υλική, την δέχτηκα από τον αλησμόνητο φίλο μου Στάθη Ευσταθίου ο οποίος μετά την κατάθεση που έδωσα στον υποδιοικητή και εκείνος έγραψε με τράβηξε σε μια γωνιά του προθαλάμου των γραφείων της Διοικήσεως και με ήρεμο φιλικό ύφος μου είπε πως ονομάζεται (προηγούμενα τον είχα δει δυο-τρεις φορές με τη στολή δεν γνώριζα όμως το όνομά του) και μου συνέστησε να μη στενοχωρούμαι επειδή:

-Αν κρίνει, μου είπε, την όλη δική μου κατάθεση που πριν λίγο καθ υπαγόρευση είχε γράψει στο γραφείο του υποδιοικητή και αν όλα αυτά έγιναν όπως τα είπα δεν πρέπει να φοβάμαι τίποτε επειδή ο υποδιοικητής που θα κάνει τις ανακρίσεις είναι ένας υπέροχος άνθρωπος και ως εκ τούτου θα βγω « ασπροπρόσωπος».

Και λέγοντάς μου αυτά τα παρήγορα λόγια έβαλε στο χέρι μου μερικά χρήματα για να μπορώ ,όπως μου είπε, να κινηθώ στην πόλη.

Δεν εύρισκα λόγια να τον ευχαριστήσω αυτόν τον καλό συνάδελφο που την ώρα κείνη μου έδινε κουράγιο που τόση ανάγκη είχα όπως στη συνέχεια παρουσιάστηκε και τρίτο πρόσωπο που και εκείνο τονωτικά λόγια μου είπε και αυτός ήταν ο υπασπιστής της διοικήσεως υπομοίραρχος Μπάκος Γιώργος που μάλιστα συμπλήρωσε ότι ο Διοικητής ανώνυμο τηλεφώνημα εναντίον μου είχε δεχθεί και άφηνε ο ανώνυμος να εννοηθεί πως αν δεν κινηθεί εναντίον μου θα αναφερθεί και μέχρι το Αρχηγείο, καταγγέλλοντας τον Διοικητή.

Και εκείνος ο διοικητής-συμπληρώνω εγώ- για να μη τον καταγγείλει ο ανώνυμος διέταξε αμέσως Ε.Δ.Ε. σε βάρος μου.

Τότε θυμάμαι κατέληξα στο ξενοδοχείο «ΠΟΛΕΩΣ» επί της Μεταμορφώσεως/ Ερμού από το οποίο πήρα τηλέφωνο το φίλο μου πλέον Στάθη Ευσταθίου να τον ευχαριστήσω για την έμπρακτη συμπαράσταση και όταν άκουσε που βρίσκομαι δεν του άρεσε η επιλογή μου και το μεσημέρι της ίδιας μέρας ήρθε να με δει λέγοντάς μου να πάω σε άλλο ξενοδοχείο.

Όμως δεν τον άκουσα και το πρώτο βράδυ που εκεί έμεινα (το δεύτερο άλλαξα στέκι) την πλήρωσα άσχημα επειδή κάποια ζώφια τα οποία στο παλιό στρώμα κοιμόντουσαν ορεξάτα τη νύχτα ξύπνησαν και άρχισαν να περιφέρονται πάνω μου πίνοντας αχόρταγα αίμα αστυνομικό.

Ο Στάθης Ευσταθίου το 1970 που και εγώ μετατέθηκα στη Λάρισα στην οποία εκείνος τότε υπηρετούσε, αυτός ο καλός

μου φίλος μαζί μου πρόθυμα ξεποδαριάστηκε στο να μου βρει διαμέρισμα προς ενοικίαση και με αυτόν στη συνέχεια κατά διαστήματα στην πλατεία ταχυδρομείου καφέ πίναμε και ως καλοί συνάδελφοι και φίλοι «κουτσομπολεύαμε».

Τα χρόνια πέρασαν από τη χωροφυλακή αποστρατεύτηκαμε και ως «συmpατριώτες Ρουμελιώτες» στο Βόλο κατασταλάξαμε βλέποντας τα παιδιά μας να προοδεύουν και σαν γονείς να αισθανόμαστε όμορφα και περήφανα για την πρόοδο τους.

Αγαπημένε μου φίλε Στάθη οι δικές σου μέρες εδώ στο δορυφόρο που όλοι μας προσωρινά ζούμε έφτασαν στο τέλος τους και έφτασε η γραπτή σου ώρα να πορευτείς εν ειρήνη στο μακρύ μονοπάτι της βαθειάς σου σιωπής και μέχρις ότου κατασταλάξεις, οδηγούμενος από τον δικό σου Άγγελο, στην κοιλάδα του Παραδείσου.

Ακριβέ μου φίλε, ίσως εκεί κάποτε συναντηθούν οι ψυχές μας και δεν αποκλείεται να παρουσιαστεί μπροστά μας και η κυρία Μαρίας Καραγιώργη με την οποία στο ίδιο τραπέζι θα πιούμε τον καφέ μας χωρίς να διατρέχουμε τον κίνδυνο κάποιας Ε.Δ.Ε. μια που στο χώρο κείνο δεν λειτουργούν κομματικές αντιπαραθέσεις όπως στον αμαρτωλό γήινο χώρο στον οποίο και εγώ κάποτε «ταρακουνήθηκα» και ευτυχώς όπως και εσύ είχες προβλέψει βγήκα «ασπροπρόσωπος».

Αγαπημένη μας κ. Μαρία ,σύζυγο του καλού και δικού μου φίλου. Καλά γνωρίζω πόσο δεμένο ανδρόγυνο είσαστε και με πόση λαχτάρα , ενδιαφέρον και αγάπη μεγαλώσατε τα παιδιά σας τα οποία χρήσιμα για τον εαυτό του και την κοινωνία έγιναν ενώ εσείς τα παραδώσατε σε αυτή γι αυτό και νιώθατε και νιώθετε τόσο όμορφα χωρίς τυμπανοκρουσίες και ιαχές.

Αγαπημένα παιδιά του καλού μου φίλου Στάθη δεν χρειάζεται να σας συστήσω εγώ προκειμένου να είστε περήφανα για τον καλό σας πατέρα ο οποίος αθόρυβα πολλά για σας έκανε. Από μόνα σας αισθάνεστε αυτή την

περηφάνια και για τους δυο γονείς σας και ως εκ τούτου είσθε άξια επαίνου.

2-11-2019: Καλό σου ταξίδι, φίλε Στάθη.

Θα μου επιτραπεί όμως να σταθώ στον αγαπητό Κώστα Ευσταθίου τον γιό του αγαπημένου μου φίλου Στάθη, τον Ουρολόγο γιατρό της πόλεώς μας , αυτό το εξαιρετο παλικάρι και πολύ υπεύθυνο στο λειτούργημά του .

Κώστα γνωρίζω την αδυναμία που ο πατέρας

σου σε σένα είχε αλλά και αντίστροφα. Να είσαι καλά παλικάρι μου και να θυμάσαι τον αξιαγάπητο γεννήτορά σου που δεν ήταν αγαπητός και καλός μόνο στην οικογένειά του αλλά και σε όλους τους δικούς του συναδέλφους και σε όποιους είχαν την τύχη από κοντά να γνωρίσουν εκείνον τον πράο και ήρεμο άνθρωπο που μόνο καλοσύνη μπορούσε να τους προσφέρει.

Στάθη, φίλε μου αγαπημένε ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ.

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στον «Ταχυδρόμο» την 7 Νοεμβρίου 2019.